

ماده ۱ - در این آیین‌نامه اصطلاحات زیر در معانی مربوط به کار می‌رود:
 (اصلاحی 08/06/1386) ز - طرح‌های خدمات عمومی مورد نیاز مردم موضوع تبصره (۲) اصلاحی ماده (۲) قانون
 منحصرأ به شرح جدول پیوست که تأیید شده به مهر دفتر هیئت وزیران است، با رعایت ضوابط ذیل
 تعیین می‌شود:
 ۱ - اخذ موافقت اصولی یا جواز تأسیس با رعایت ضوابط استقرار و سایر مقررات مربوط از دستگاه‌های
 ذی‌ربط.
 ۲ - تشخیص ضرورت تغییر کاربری از کمیسیون تبصره (۱) ماده (۱) قانون.
 ۳ - تعیین کاربری توسط کارگروه تخصصی و شورای برنامه‌ریزی و توسعه استان و در محدوده حریم
 راه‌های برون شهری توسط وزارت راه و شهرسازی.
 ۴ - اخذ پروانه ساختمان از شهرداری‌ها در حریم شهرها و در خارج از حریم شهرها از مراجع صدور پروانه بر اساس
 ماده (۱۰) آیین‌نامه استفاده از اراضی، احداث بنا و تأسیسات در خارج از حریم شهرها و محدوده روستاها
 موضوع تصویب‌نامه شماره ۳۱۶۳۶/ت/۴۷۰۹۷ هـ مورخ 20/02/1391 و اصلاحات بعدی آن و در محدوده یکصد
 متر از انتهای حریم راه‌ها و راه‌آهن از وزارت راه و شهرسازی.
 تبصره ۱ - متقاضیان طرح‌های یاد شده باید در احداث تأسیسات مربوط، ضوابط فوق را به ترتیب
 اولویت رعایت نمایند.
 تبصره ۲ (الحاقی 08/06/1396) - دستگاه اجرایی صادرکننده موافقت اصولی یا جواز تأسیس موظف است
 از زمان صدور مجوز و در طول بهربرداری و پس از آن به طور مستمر نظارت نموده و در مقاطع زمانی شش ماهه
 گزارش اقدامات صورت گرفته را به سازمان جهاد کشاورزی استان اعلام و در صورت هرگونه تخلف و
 تغییر طرح، مراتب را به سازمان مذکور منعکس تا در اجرای ماده (۱۰) قانون ضمن توقف عملیات، نسبت
 به اعمال ماده (۲) قانون و اخذ عوارض مربوط اقدام نماید.
 تبصره ۳ (اصلاحی 15/01/1400) - در رابطه با طرح‌های توسعه و عمران شهری و تغییرات بعدی آن و نیز
 ایجاد شهرک‌های مسکونی و افزایش محدوده شهرها به شرح زیر اقدام می‌شود:
 ۱ - طرح‌های توسعه و عمران شهری و تغییرات بعدی آن (تصویب و بازنگری) که به تصویب مراجع
 قانونی ذی‌ربط (شورای برنامه‌ریزی و توسعه استان - شورای عالی شهرسازی و معماری ایران) می‌رسد، نیاز
 به اخذ مجوز از کمیسیون ندارد.
 ۲ - ایجاد شهرک‌های مسکونی پس از تصویب مراجع ذی صلاح و همچنین افزایش محدوده مصوب شهرها به
 صورت موردی به عنوان مغایرت اساسی با طرح جامع و تصویب شورای عالی شهرسازی و معماری ایران با
 استفاده از اراضی که قابلیت کشت و تولید محصولات کشاورزی را نداشته باشد، در صورت تشخیص
 ضرورت توسط کمیسیون، از شمول عوارض ماده (۲) قانون معاف است.